

Truyện ngắn

CHÚT ÊM ÁI BUỔI CHIỀU

ĐIỆP-MỸ-LINH

Vì tò mò và cũng vì nhân dáng ngoan hiền của cô giáo, những hôm đoàn giang đình về bến sớm, Duy mong tiếng keng tan trường vang lên để Duy được dịp quan sát cô giáo một cách kín đáo.

Cô giáo trông duyên dáng, đơn độc và thâm lặng, khác hẳn hình ảnh tinh nghịch, vui đùa của những nhóm học sinh tản mát dọc bờ sông. Lý do Duy để ý đến cô giáo có lẽ vì cô mang nhiều nét miền Trung hơn miền Nam. Sở dĩ Duy nhận biết được điều này vì cô giáo có mái tóc rất dài, được kẹp quá bờ vai một chút; cô đội nón bài thơ và mặc đồng phục trắng, trong khi các cô gái Nam thích mặc quần đen và tóc uốn.

Những lần vào Quận họp hành quân, Duy thường tìm cơ hội hỏi thăm Thiếu Tá Quận Trưởng về cô giáo. Thiếu Tá Quận Trưởng chỉ trả lời một cách mù mờ:

- Moa không biết nhiều về cô ấy. Moa là “con tem đóng dấu” rồi, đâu dám léng phén. Nghe nói cô ấy là cháu ông Phó Quận Trưởng Hành Chánh. Cô ấy mới vừa chuyển về đây chưa được bao lâu cho nên bà xã moa chưa có dịp làm quen.

Chưa thấy mặt cô giáo cho nên Duy không biết nhan sắc của cô như thế nào. Nhưng mái tóc dài, chiếc nón nghiêng nghiêng và dáng đi khoáng thai của cô giáo khiến Duy tưởng như chàng đã gặp hình bóng ấy nơi một thành phố miền Trung, lúc chàng là Hạm Phó Trục Lôi Hạm Bạch Đằng II, HQ 116.

Cứ mỗi lần nghĩ đến khoảng thời gian phục vụ trên chiến hạm HQ 116 là mỗi lần Duy nhớ đến buổi chiều êm ả, có nắng nghiêng nghiêng, có gió rì rào, có sóng tung tăng, có tiếng chân khua nhẹ trên khóm lá bàng khô, có tiếng cười khúc khích và tiếng thì thầm của nhóm nữ sinh trong khuôn viên Hải Học Viện. Phía sau nhóm nữ sinh là toán thanh niên nơi trọng tuổi. Duy – đang đứng chung với nhóm bạn Hải-Quân tại bậc tam cấp – đoán có lẽ toán thanh niên là sinh viên đại học. Không ai bảo ai nhưng Duy và các bạn

Hải-Quân đều cố tình tìm cách làm quen với nhóm nữ sinh. Khi nhóm nữ sinh vừa e lệ nhìn nhóm Hải-Quân vừa bước xuống bậc tam cấp, Duy nghe tiếng nói từ toán thanh niên:

- Hôm nay Hải-Quân làm gì mà cả ba chiếc tàu đều giăng cờ, giăng đèn, đẹp quá! Ê, ra cầu tàu chơi, các bạn chịu không để tôi hỏi mấy cô?

Nhóm nữ sinh dừng lại cạnh nhóm Hải-Quân. Duy nghe một cô nói với cô tóc ngắn, cắt theo kiểu đơ-mi-gạc-xông:

- Có lẽ người ta tổ chức liên hoan. Lúc này mình thấy lính gác ngay công, làm sao ra cầu tàu được mà anh của nhỏ Thùy-Giang la om sòm vậy?

Cô gái có mái tóc dài và được kẹp quá bờ vai bằng chiếc kẹp đôi môi, khẽ đáp:

- Anh Toàn của mình thiệt kỳ! Anh nó năm thứ ba dự bị Y Khoa rồi chứ nhỏ nhít chi nữa mà khi mô ảnh cũng ong óng lên như dạo còn học trung học. Mình nghĩ, nếu anh Toàn có bồ, có lẽ anh ấy sẽ chứng chạc hơn. “Nhà người” đồng ý không?

Qua câu nói, Duy biết ngay cô gái tóc kẹp tên là Thùy-Giang. Không cần nghe cô bạn của Thùy-Giang đáp như thế nào, Duy đánh bạo bước đến bên Thùy-Giang:

- Xin lỗi cô Thùy-Giang, nếu các cô và các anh muốn ra cầu tàu thăm chiến hạm, chúng tôi rất hân hạnh được mời tất cả các bạn.

Nhóm Hải-Quân ngạc nhiên nhìn Duy rồi nhìn nhau như ngầm hỏi: Thường ngày Duy rất ít nói, sao hôm nay Duy bạo thế này? Thấy các bạn nhìn mình, Duy cười, nhìn lơ chỗ khác sau một cái nheo mắt.

Trong khi Thùy-Giang lung túng, chưa hiểu vì sao ông Hải-Quân này biết tên nàng thì may quá, Toàn vừa đến cạnh. Như hầu hết mấy ông anh có em gái đẹp, Toàn hơi lên mặt, làm nghiêm:

- Xin lỗi, ông cần chi? Tôi là anh của cô này. Tôi có thể giúp ông điều chi không?

Duy xoay sang Toàn:

- Chào anh. Tôi, Duy. Qua những câu đối thoại của các bạn, tôi nghĩ các bạn muốn ra cầu tàu chơi. Chiều nay nhân lễ Đức Thánh Trần Hưng Đạo, chúng tôi xin phép được mời các cô và tất cả các bạn. Anh nghĩ sao, anh Toàn?

Toàn thoáng ngạc nhiên:

- Ủa, sao ông biết tên tôi?

Duy cười, đưa tay phải về phía Toàn. Toàn bắt tay Duy và hỏi:

- Có lẽ mấy cô này kháo nhau tên tôi cho nên ông nghe, đúng không?

Duy chỉ cười, không đáp. Toàn tiếp:

- A, chúng tôi được phép gọi bằng anh hay là phải gọi theo cấp bậc nhà binh? Nếu phải gọi theo nhà binh thì... (Toàn cười, lắc đầu) thú thật, chúng tôi chịu thua; vì không biết cách phân định quân hàm Hải-Quân.

- Đối với HQ 116, tôi là Đại Úy Hạm Phó. Nhưng đối với các bạn, mong các bạn gọi tôi bằng anh cho thân mật. Được không, anh Toàn?

Toàn không đáp lời Duy mà lại quay về phía các bạn, reo lên:

- Này, các bạn! Có ông Hạm Phó HQ 116 mời xuống thăm chiến hạm, đi nhanh lên!

Quay sang nhóm nữ sinh, Toàn ngoắc tay, tiếp:

- Các cô đi với tụi này luôn, nha.

Vài cô giả vờ nhăn mặt, thụng thịu:

- Về trễ bị la đó, anh Toàn.

- Chiều rồi. Sắp hết xe lam, làm sao tụi nữa về, anh Toàn?

Toàn hơi lung túng. Duy đáp thay:

- Tý nữa tôi sẽ liên lạc với Trung Tâm Huấn Luyện Hải-Quân, mượn xe để đưa các cô về. Các cô chịu không?

Không ai đáp lời Duy nhưng cả ba nhóm nhập lại, vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Duy cứ bám sát và cố kết thân với Toàn trong khi mắt không rời Thùy-Giang. Điều làm Duy hơi khó chịu là anh chàng cao lớn, đeo kính cận, cứ rè rè theo sát Thùy-Giang. Vừa đi Duy vừa hỏi chuyện để lấy lòng Toàn:

- Nghe nói anh học Y Khoa, phải không, anh Toàn?

- Dạ vâng. Năm thứ ba.

- Đạo còn học Khoa Học, mỗi năm cứ nóm nớp sợ thi hỏng sẽ bị động viên, tinh thần tôi không yên. Cuối cùng, tôi bỏ ngang để vào Hải-Quân. Bây giờ thấy các anh sống hồn nhiên, vô tư, tôi chạnh nhớ đến cuộc đời sinh viên ngăn ngủi của mình.

Toàn có vẻ có nhiều thiện cảm với Duy:

- Ủng chứ, anh nhỉ! Mấy năm gần đây ngưỡng cửa đại học bị giới hạn trong khi công các quân trường rộng mở. Cũng vì lý do đó, tôi đang dự tính xin sang Quân Y.

Toàn có ý định chuyển sang Quân Y không phải vì lý do động viên; vì Toàn là con trai duy nhất trong gia đình, mà chỉ vì Toàn không muốn trở thành gánh nặng tài chánh cho Cha Mẹ. Duy không hiểu điều đó cho nên đưa đây câu chuyện:

- Tôi có thằng bạn thân học Quân Y. Có lẽ nó học trước anh hai năm.

- Vậy là bạn anh cùng học với Quý.

- Quý nào?

Toàn vỗ trán, cười xòa. Vừa nói Toàn vừa kín đáo chỉ về phía Thùy-Giang.

- A, lúc này lộn xộn quá cho nên chưa giới thiệu mọi người với các anh. Xin lỗi anh, nha. Quý là anh chàng cao cao, đi cạnh nhỏ em tôi kìa.

Không dung Duy thở dài và nhìn ra khơi. Biển lặng yên. Nhưng Duy dường như đang cảm nhận được những đợt sóng ngầm trong lòng biển và trong lòng chàng. Chuyến hải hành nào không hứa hẹn nhiều vất vả, lắm gian nan; nhưng chuyến hải trình đầu đời để đi vào đường tình Duy đã thấy nhiều chướng ngại! Tuy biết chướng ngại đang giăng mắc, nhưng không hiểu tại sao ánh mắt của Duy vẫn không rời Thùy-Giang và Quý.

* *
*

Trên boong tàu, các anh Hải-Quân đều chỉnh tề trong quân phục tiểu lễ trắng. Các anh lăng xăng chạy tới chạy lui lo sắp xếp bàn ghế, ly chén. Khung cảnh trông vui tươi, nhộn nhịp. Nhưng những tà áo dài thướt tha, những mái tóc bay bay trong gió, những vành nón ngại ngùng mới thật sự đem đến niềm ấm áp cho những chàng trai yêu biển và tô điểm cho buổi chiều lộng gió trên HQ 116, tại Cầu-Đá, Nha-Trang.

Không hiểu vô tình hay cố ý, ban tiếp tân sắp Thùy-Giang ngồi cạnh Quý và đối diện với Duy. Suốt buổi tiệc Duy nhìn Thùy-Giang không rời. Thỉnh thoảng Thùy-Giang liếc sang Duy và bắt gặp ánh nhìn say đắm của chàng. Thùy-Giang e thẹn cúi mặt, mỉm cười. Tuy nụ cười của Thùy-Giang không trọn, nhưng cái cảm chẻ đôi của nàng khiến Duy cứ muốn nhìn mãi nhìn hoài. Giờ này không phải là lúc phân tích sắc đẹp; nhưng Duy không hiểu tại sao chàng cứ muốn tìm xem phần nào trên khuôn mặt kiều diễm ấy đã thu hút chàng. Có thể là đôi mắt. Duy có cảm tưởng như chàng có thể thấy được cá tính dịu dàng, nhân hậu thoát ra từ đôi mắt tròn, màu nâu thẫm của Thùy-Giang. Nếu đôi mắt của Thùy-Giang mang tất cả nét hiền thực thì trái lại, sóng mũi cao, chót mũi nhọn lại cho nàng nét nghịch ngợm đáng yêu.

Ý tưởng của Duy đang miên man về cô gái mới quen thì Huân – sĩ quan đệ tam của HQ 116 – đến sau lưng Duy, reo lên:

- Trời, Hạm Phó! Hạm Phó bị *coup de foudre* rồi hay sao mà trông Hạm Phó thần thờ quá vậy?

Duy giật mình, quay lui:

- Ô, cái gì vậy?

Mọi người cười ồ. Huấn cũng cười, rồi đáp:

- Bao nhiêu người mời Hạm Phó lên micro mà Hạm Phó có nghe đâu! Thôi, mời Hạm Phó lên đi.

Vừa đứng lên Duy vừa tùm tùm cười. Đến trước máy vi âm, Duy chấp hai tay ra sau, dang hắng lấy giọng rồi cười, cố tình chêm giọng Bắc cho nhạt bớt giọng Huế của chàng:

- Kính thưa quý vị và các bạn, quý vị bắt tôi lên đây giúp vui quý vị như thế nào đây?

Nhiều tiếng cười xen lẫn tiếng huýt, tiếng reo. Huấn lại đến cạnh Duy, nói vào máy vi âm:

- Kính thưa quý vị, theo sự dò xét của riêng tôi thì có lẽ Hạm Phó bị “tiếng sét ái tình” đánh trúng từ lúc chiều. Vì lẽ đó, con tàu tình cảm của Hạm Phó đang lắc lư cho nên tinh thần của Hạm Phó bị chi phối hoàn toàn. Bây giờ tôi xin lập lại trò chơi của chúng ta để Hạm Phó am tường.

Thưa Hạm Phó, mỗi người trong chúng ta sẽ được mời lên máy vi âm để góp vui. Sau khi thi hành phận sự của mình, người đó sẽ mời một người khác và cứ tiếp tục như vậy. Bây giờ mời Hạm Phó bắt đầu phận sự của Hạm Phó.

Duy hỏi tỉnh bơ:

-Người nào yêu cầu tôi “thế mạng” đây?

Huấn chỉ về nhóm sinh viên:

- Dạ, anh Toàn.

Duy cười:

- Xin cảm ơn anh Toàn. Như vậy có nghĩa rằng khi tôi yêu cầu người nào thì người đó không được từ chối, có phải không ạ?

Mọi người đồng thanh “đúng rồi”. Vài tiếng “đúng năm” xen vào. Huấn lại nói vào máy vi âm:

- Xin phép Hạm Phó cho tôi nói một câu cuối cùng.

Duy đứng lui, nhường máy vi âm. Huấn tinh nghịch:

- Chúng tôi xin chúc Hạm Phó sang năm có Hạm Phó phu nhân.

Tiếng vỗ tay, vỗ bàn vang dội cùng với tiếng cười dòn. Với thái độ từ tốn, giọng trầm trầm, Duy bắt đầu:

- Kính thưa quý vị và các bạn, tôi xin góp vui bằng câu chuyện mà tôi được nghe lúc tôi tu nghiệp tại quân trường U.S. Naval Postgraduate School tại tiểu bang California, Hoa Kỳ. Câu chuyện như thế này: *“Trong giờ lịch sử Hoa Kỳ, giáo sư cùng sinh viên bàn luận về sự thay đổi quan niệm về sắc đẹp của phụ nữ theo từng thời đại. Vị giáo sư đưa ra một thí dụ, vào năm 1921, một hoa khôi nước Mỹ có tầm vóc lý tưởng là 108 cân Anh, vòng số một 30 inches, vòng số hai 25 inches và vòng số ba 32 inches. Các bạn thử tưởng tượng, nếu một mẫu người đẹp như vậy xuất hiện trong cuộc dự thi hoa hậu ngay vào thời đại của chúng ta thì chúng ta sẽ nghĩ như thế nào? Cả lớp im lặng. Một nam sinh viên nhún vai, nói trống ‘Không khá lắm.’ Giáo sư hỏi: ‘Tại sao?’ Anh sinh viên không cần đắn đo, đáp: ‘Bà ấy già khụ rồi!’ “⁽¹⁾*

Mọi người vỗ tay. Duy nhìn xuống chỗ Thùy-Giang ngồi và yêu cầu nàng. Thùy-Giang tươi cười đứng lên. Quý kéo ghế lui ra phía sau và cũng đứng lên, bước theo Thùy-Giang. Duy cảm thấy hơi bực mình nhưng cố làm mặt vui. Khi Thùy-Giang và Quý đến cạnh, Duy hỏi:

- Xin cô cho biết cô sẽ cho chúng tôi thưởng thức tiết mục gì, cô Thùy-Giang?

- Thưa, nếu có piano tôi sẽ đàn; nhưng không có cho nên tôi xin hát.

Trong tiếng cổ võ reo hò của quan khách, Duy hỏi:

- Bản gì, thưa cô?

Quý xen vào:

- Thùy-Giang hát Gọi Giắt Mơ Xưa đi.

Thùy-Giang không đáp lời Quý mà lại hỏi Duy:

- Anh Duy thích nghe nhạc Việt hay nhạc ngoại quốc?

Không ngờ Thùy-Giang hỏi ý kiến chàng, Duy đâm ra lung túng:

- Ô...tùy cô... nhạc nào tôi nghĩ cô hát là phải hay rồi.

Quý lại xen vào:

- Anh thích Thùy-Giang hát Gọi Giắt Mơ Xưa. Giọng em cao, em hát bài đó rất tuyệt.

- Giang thích hát tình khúc La Fontaine Des Amours.

Nhìn nét mặt không vui của Quý, Duy ngậm thích trong lòng. Duy tưởng Quý sẽ bực mình, bỏ đi về chỗ ngồi, nhưng không, Quý vẫn kiên nhẫn đứng đợi.

Trong khi Thùy-Giang lắng nghe tiếng Tây Ban Cầm của Huân để bắt vào cho đúng “tông”, đúng nhịp thì Duy nhìn Quý. Tự dưng Duy muốn đặt cho Quý một biệt danh. Duy nghĩ, Quý cao lớn, lại trông “cây si” quá sâu, rất hợp với tên “Cây Cổ Thụ”. Duy mỉm cười một mình.

Tiếng Tây Ban Cầm của Huân chậm lại, giọng soprano của Thùy-Giang cất lên:

*“Près de la fontaine
La fontaine des amours
Si ton cœur est en peine
Tu vas te pencher un jour
Dans l’onde qui jase...”* (2)

Mọi người đều im lặng. Duy nhìn quanh. Dường như gió đã dịu dần và sóng cũng thôi rì rào để lời ca và tiếng hát của Thùy-Giang vang xa trong không gian êm ái và lưu lại trong lòng Duy một hình bóng khó quên.

Sau khi cuộc vui tàn, để lấy lòng Thùy-Giang và cũng muốn biết nhà của Thùy-Giang, Duy theo xe và đề nghị sẽ đưa Thùy-Giang và Toàn về sau cùng. Trước khi chia tay trước nhà Toàn, Duy nói:

- Những ngày chiến hạm còn công tác ở đây, anh cho phép thỉnh thoảng tôi ghé thăm anh, anh Toàn nhé!

Siết chặt tay Duy, Toàn cười, ra chiều rất thông cảm câu nói của Duy:

- Vâng, tôi còn nghỉ đến hai tuần nữa. Anh rảnh, mời anh ghé chơi.

Duy trở ra xe. Trước khi tài xế cho xe nổ máy, Duy quay lại và thấy Thùy-Giang đang quay lui nhìn chàng. Duy nghe loáng thoáng tiếng Toàn:

- Giang thấy không? Mấy anh chàng Hải-Quân thiệt là đa tình!

Chiều hôm sau, lảng vảng trước nhà Thùy-Giang nhưng Duy không dám vào; vì nghĩ rằng chàng không nên “tấn công” quá nhanh. Quanh tới quanh lui đường Hoàng Tử Cảnh, không thể nào Duy không nghĩ đến Quý. Duy lại tưởng tượng, biết đâu Quý đang có mặt trong nhà Thùy-Giang. Ý nghĩ này khiến Duy hơi khó chịu nhưng Duy không biết làm cách nào để “búng” “Cây Cỏ Thụ” Quý đi chỗ khác.

Sau vài ngày đi lên đi xuống khoảng đường Hoàng Tử Cảnh, Duy quyết định bước vào nhà Thùy-Giang vào một buổi chiều.

Đúng như ý Duy mong muốn, người mở cổng chính là Thùy-Giang. Thùy-Giang tươi cười mời Duy vào phòng khách. Duy bước theo nàng và cảm nhận được niềm vui thích đang dâng lên trong lòng.

Vừa bước lên khỏi bậc cấp cuối cùng, Duy chạm ngay ánh nhìn “tóa lửa” của một chàng Nhảy Dù. Liếc nhanh lên cổ áo của chàng Nhảy Dù, Duy thấy một hoa mai vàng, Duy cảm thấy đỡ lo. Duy nghĩ, con gái bây giờ khôn lắm, ít cô nào còn chùt lẳng mạn để lấy nhau vì tình. Ngoài ra, Cha Mẹ các cô lúc nào cũng muốn con gái của mình có được người chồng có địa vị xã hội, có tiền và có một đời sống tương đối ít nguy hiểm. Ý nghĩ này giúp Duy không nhìn anh Nhảy Dù như nhìn một địch thủ đáng ngại. Nhưng, liền ngay đó, Duy lại nghĩ, nếu Bố Mẹ của Thủy-Giang cũng quan niệm như hầu

hết các bậc Cha Mẹ khác thì... “Cây Cổ Thụ” Quý đúng là một chương ngại!

Thùy-Giang bước vào phòng khách. Duy theo sau. Anh Nhảy Dù lịch sự đứng lên trong khi Thùy-Giang giới thiệu:

- Xin giới thiệu với anh Duy, đây là anh Hà. Thưa anh Hà, đây là anh Duy, anh Toàn và em mới quen hôm xuống Cầu-Đá chơi.

Sau khi hai người bắt tay nhau, Hà đưa tay mời Duy:

- Mời anh tự nhiên.

Hà ngồi xuống, quay sang Thùy-Giang, tiếp:

- Thùy-Giang lấy nước mời anh Duy đi.

Thùy-Giang “*dạ*”, đi vào trong. Duy ngồi vào ghế đối diện với piano. Thùy-Giang trở ra với tách nước trà nóng, thơm mùi hoa lài. Đặt tách trà nơi bàn nhỏ, cạnh Duy, Thùy-Giang bẽn lẽn: “*Dạ, mời anh*”. Nói xong Thùy-Giang nhìn sang Hà và hỏi:

- Tách trà của anh chắc nguội rồi, để Giang hâm thêm, anh Hà hỉ!

Hà khoát tay:

- Thôi, được rồi. Trở lại đề tài lúc nãy đi. Cô không trốn được đâu.

Thùy-Giang giả vờ nhăn mặt, nhìn Duy. Duy tròn mắt nhìn nàng, tỏ ra không hiểu gì cả. Hà dựa ngửa ra xa-lông, tiếp:

- Anh thích nghe Giang đàn bản đó. Hôm trước Giang hứa với anh rồi, nhớ không? Bây giờ có anh Duy đây, đàn đi để anh Duy cùng thưởng thức luôn.

Thùy-Giang tròn mắt, đưa tay che miệng, cử chỉ nửa như sợ nửa như đùa:

- Ý, chét rồi! Đàn bị chùng giây. Má nói đã kêu người lên giây nhưng họ chưa đến.

- Từ hôm đó đến giờ mà cũng chưa lên giây? Cô bé này đáng đánh đòn thật.

Duy ngẩn người trước lời nói chuyện của Hà. Thì ra Hà muốn cho Duy biết sự liên hệ mật thiết, đậm đà giữa chàng và Thùy-Giang đây. Cảm thấy như mình bị thừa thãi, Duy nhìn quanh và nói khác với mục đích của chàng:

- Xin lỗi, anh Toàn có ở nhà không, cô Thùy-Giang?

Hà lại nhanh nhẩu đáp thay:

- Anh Toàn vừa mới đi đâu đó. Dường như anh Toàn nói anh Toàn đi thăm anh Quý nào đó, phải không, Giang?

Thùy-Giang đáp:

- Dạ. Có lẽ đến tối anh Toàn mới về.

Duy nói dối một cách vụng về:

-Tôi tính ghé rủ anh Toàn đi dạo biển, nhưng không được gặp anh ấy. Thôi, để dịp khác.

Nói xong Duy đứng lên, cáo từ. Thùy-Giang nhìn Duy, nét mặt nàng buồn buồn; vì Thùy-Giang tin rằng Duy ghé nhà chỉ vì Toàn chứ không phải vì nàng

Sau khi rời nhà Thùy-Giang, Duy cảm thấy buồn buồn và tự ái như bị tổn thương. Buồn một lúc, Duy chợt cười thầm cho thái độ quá tự tin của Hà. Duy nghĩ có lẽ Hà chưa biết “anh Quý nào đó” là một đối thủ rất “nặng ký” cho cả Hà và Duy.

Với cõi lòng buồn rười rượi, Duy sang đường Yersin, lang thang đến đường Duy Tân rồi đón xích lô về tàu.

Tối đó, HQ 116 nhận được công điện khẩn từ Bộ Tư Lệnh Hạm Đội: HQ 116 phải rời Cầu-Đá ngay để đảm nhận vùng công tác mới. Lúc này Duy mới tự trách tại sao chàng quá vụng về, không xin địa chỉ của Thùy-Giang để viết thư.

Không ngờ, sau chuyến hải hành đó, Duy được thuyền chuyển về giang đoàn.

Bao nhiêu năm qua, mỗi tình đơn phương tưởng đã yên nghỉ trong vùng kỷ niệm; nhưng mấy hôm nay, mái tóc dài và nhân dáng dịu dàng của cô giáo khiến Duy nhớ đến Thùy-Giang thật nhiều.

* *
*

Một buổi chiều – Duy tự hỏi tại sao những biến chuyển quan trọng trong đời chàng thường xảy ra vào buổi chiều – sau khi đoàn giang đình ủi bãi, Duy lang thang dọc bờ sông thuộc quận Gò Quau, tỉnh Chương Thiện. Tự dưng Duy cảm thấy buồn buồn. Duy bước vào hiệu sách duy nhất trong quận, với dụng ý tìm mua bản nhạc La Fontain Des Amours để nhớ lại người xưa.

Vừa lật từng bản nhạc trong xấp nhạc dày cộm Duy vừa cảm biết như có người vừa bước vào. Rồi Duy nghe giọng Huế “lai”:

- Lực ơi! Báo hôm ni về chưa, em?

Tiếng em bé bán sách:

- Dạ, thưa cô giáo, báo chưa về, vì đường bị Việt Cộng đắp mô ở Phụng Hiệp.

Nghe hai tiếng “cô giáo” Duy xoay nhìn ra cửa. Duy hơi sững sốt, tưởng như chàng nhìn lầm, nhưng kìa, Thùy-Giang đang đứng đó, tròn mắt ngạc nhiên khi thấy chàng. Không nén được vui mừng, Duy bước đến:

- Cô Thùy-Giang! Xin lỗi, có phải cô là cô Thùy-Giang ở Nha-Trang không ạ?

Thùy-Giang cười, giọng đầy xúc động:

- Anh Duy!

- Cô còn nhớ tên tôi sao, cô Thùy-Giang?

Thùy-Giang cúi mặt, cười bẽn lèn, vì nàng muốn nói: “*Làm sao quên được!*” nhưng không dám nói. Duy cũng hơi lung túng cho nên hỏi một câu không đúng với ý của chàng:

- Anh Toàn vẫn khỏe chứ, Thùy-Giang?
- Dạ, cảm ơn anh. Anh Toàn cũng rứa thôi. Còn anh, anh làm chi ở đây?
- Tôi tính hỏi Thùy-Giang câu đó mà Thùy-Giang lại hỏi tôi trước rồi.
- Anh trả lời trước đi.

Duy xoay về hướng bờ sông, chỉ đoàn giang đĩnh:

- Bây giờ tôi là “lính sông” chứ không còn là “lính biển” nữa.

Thùy-Giang reo lên:

- A, giang đoàn nó là ... của anh. Rứa mà mấy hôm ni đi dạy về, Giang đi ngang hoài mà có biết mô.

Duy cười, rồi hỏi xa xôi:

- Nếu biết tôi ở giang đoàn này, Thùy-Giang có muốn ghé thăm tôi không?
- Dạ, ghé chứ. Anh Toàn cứ nhắc anh hoài. Giang cũng muốn gặp lại anh để hỏi xem Giang có làm chi anh giận hay không mà bỗng dưng anh biệt tăm.

Duy nhận thấy Thùy-Giang tỏ ra bật thiệp, dạn dĩ chứ không nhút nhát và trầm lặng như trước kia. Duy nhìn vào mũi giày đầy bùn đất của chàng, lòng cảm thấy ngượng ngượng khi nghĩ lại sự vô duyên của chàng vào buổi chiều đến nhà Thùy-Giang. Duy ngẩng lên, nhìn nàng, dò xét:

- Bây giờ gặp lại tôi rồi, Thùy-Giang có muốn hỏi tôi câu ấy nữa hay không?

Thùy-Giang cúi mặt thẹn thùng trong khi Duy lén nhìn vào ngón tay áp út nơi bàn tay trái của nàng. Một chốc, Duy hỏi lơ chuyện khác:

- Tại sao Thùy-Giang lại về dạy nơi vùng heo hút này?

- Anh cũng biết rằng Giang mang một chút nghệ sĩ tính trong dòng máu. Nghệ sĩ thường có những cái “ngông” rầy dễ thương mà người bình thường không thể hiểu được. Anh đồng ý không?

Duy lúng túng chưa kịp trả lời, Thùy-Giang đã liết nhanh bàn tay trái của Duy rồi tiếp:

- Giang nghĩ có lẽ anh không đồng ý.

Duy chỉ nhìn Thùy-Giang, cười, lòng thầm nhủ “Bất cứ điều chi em nói, điều chi em làm anh cũng đồng ý cả”. Như hiểu được ý nghĩa nụ cười của Duy, Thùy-Giang nhìn đồng hồ tay, bảo:

- Chiều rồi, Giang phải về kéo chú thêm trông. Khi mô anh rãnh, mời anh ghe nhà chú thêm của Giang thăm cho biết. Xin chào anh.

Vừa nói Thùy-Giang vừa bước ra khỏi tiệm sách. Duy bước vội theo như ngại sẽ vượt mất nàng lần nữa:

- Tôi đến bây giờ, được không, Thùy-Giang?

Cả hai im lặng sánh bước bên nhau trên con đường đất. Một lúc sau Duy hỏi:

- Những người bạn hồi đó, bây giờ ra sao, Thùy-Giang?

Thùy-Giang nghiêng sang Duy, dáng tinh nghịch:

- Anh muốn biết về nhân vật nào?

Duy không thể dối lòng:

- Quý.

Thùy-Giang úp chiếc nón trước ngực, cắn nhẹ vành môi để khỏi bật ra tiếng cười. Duy nhìn nàng:

- Tại sao Thùy-Giang lại cười? Câu hỏi của tôi vụng quá, phải không?

- Dạ, không phải. Giang cười vì Giang đã nghĩ anh sẽ hỏi một câu tương tự như rứa.

- Tại sao Thùy-Giang lại nghĩ như vậy?

- Tại rặng thì anh biết rồi; anh hỏi Giang làm chi nữa.

Cả hai cùng cười. Đi được vài bước, Duy lại không muốn bỏ qua vụ “Cây Cổ Thụ” cho nên hỏi:

- Anh Quý chắc ra trường rồi, phải không, Thùy-Giang?

- Dạ. Anh ấy đang phục vụ trong một đơn vị Nhảy Dù.

- Còn anh Toàn, anh ấy vẫn ở Dân Y hay đã xin sang Quân Y?

- Dạ, anh Toàn sang Quân Y lâu rồi.

Duy bóng gió xa xôi:

- Bao giờ Thùy-Giang trở thành “bà bác sĩ” nhớ mời tôi với, nghe.

Nhớ lại lần Duy đến nhà, Duy bảo Duy muốn đến rủ Toàn đi biển chứ không phải vì nàng, Thùy-Giang hờn mát:

- Anh tưởng mọi cô gái đều lóa mắt trước mảnh bằng bác sĩ cả sao? Anh nhằm ngay từ đầu. Anh xem thường Giang...

Duy hoảng, không ngờ Thùy-Giang hiểu nhằm về sự nói dối của chàng ngày trước, vội cướp lời:

- Thùy-Giang! Tôi vô tình nói đùa, Thùy-Giang đừng giận. Lúc nào tôi cũng quý Thùy-Giang và không bao giờ tôi có ý xem thường Thùy-Giang đâu.

Hai người im lặng đi qua cây cầu gỗ bắt ngang con kinh đào rồi bước theo ruộng dư hấu. Gió mơn man lạnh. Nhìn những sợi tóc lòa xòa trên vai Thùy-Giang, Duy thầm ước được vuốt ve làn tóc ấy, được thì thầm với nàng

những ý nghĩ thầm kín của chàng. Thùy-Giang vẫn lặng thinh. Ngại nàng vẫn còn giận, Duy lên tiếng:

- Thùy-Giang còn giận tôi sao?

Thùy-Giang cười xòa.

- Dạ, mô có.

Thùy-Giang dừng bước, nhìn Duy, tiếp:

- Anh nhớ khi nãy em nói với anh về cái “ngông” của nghệ sĩ không?

- Vâng.

Đáp xong Duy mới nhận biết câu trả lời của chàng chẳng biểu lộ được gì cả. Thùy-Giang bước chậm chậm, mắt nhìn ra rừng dừa nước xa xa, giọng buồn buồn:

- Anh Quý tội nghiệp lắm. Chuyện của anh Quý và Giang không thành, anh Quý chẳng hề giận anh Toàn hay trách em. Đã vậy, lúc gặp anh Hà cùng đơn vị, anh Quý tận tình chăm sóc anh Hà mỗi khi anh Hà bị thương. Anh Hà bảo anh Quý lo lắng, giúp đỡ anh Hà mọi điều. Nhưng, lần anh Hà bị thương sau cùng, vì chiến trận ác liệt quá, trực thăng không đáp được...

Thùy-Giang dừng lại, đôi mắt ửng đỏ như sắp khóc. Duy bồn chồn:

- Rồi anh Hà... làm sao?

- Dạ, anh Hà bị tàn phế!

- Ồ...

Cả hai cùng im lặng cho bớt xót xa. Theo cách nói của Thùy-Giang, Duy nghĩ, có lẽ Hà là người thân trong gia đình chứ không phải là một trong những “cây si” của nàng. Một lúc sau, để xác nhận sự suy luận của mình, Duy hỏi:

- Anh Hà có bà con với Thùy-Giang, đúng không?

- Dạ không. Anh Hà là học trò cũ của Ba em. Trong nhà ai cũng thương anh Hà như thương anh Toàn rứa. Anh Hà để ý mấy “cây si” của em kỹ lắm; bởi rứa mấy chàng lang bang không dám làm quen với Giang mô.

Hiểu rõ sự việc, lại nghe Thùy-Giang lúc thì xưng tên, khi thì xưng em, Duy khẽ than:

- Trời! Chỉ tại cái công điện khẩn mà tý xíu nữa...

Duy muốn nói “tý xíu nữa anh mất em” nhưng Duy dừng lại kịp. Thùy-Giang ngạc nhiên:

- Công điện khẩn chi rứa, anh Duy?

- Vì công điện khẩn, HQ 116 phải cấp tốc rời bến Cầu-Đá cho nên anh không đủ thì giờ từ giã Thùy-Giang.

- Ô, rứa mà em có biết mô, cứ nghĩ là Giang vụng về chi đó nên anh giận, anh buồn.

Duy lập lại câu hỏi lúc nãy bằng một giọng tha thiết:

- Thùy-Giang ơi! Trả lời giùm anh đi. Tại sao Thùy-Giang lại xin về dạy nơi đèo heo hút gió này?

Thùy-Giang che nón, ngượng ngập một lúc mới đủ can đảm đáp:

- Lúc học sư phạm, Giang gặp anh Huân – sĩ quan đệ tam của HQ 116 khi trước. Thùy-Giang hỏi thăm anh. Anh Huân bảo anh đổi đi giang đoàn, nhưng anh Huân không nhớ giang đoàn nào. Anh Huân chỉ giải thích rằng hầu hết các giang đoàn đều phục vụ tại vùng VI Chiến Thuật.

Thùy-Giang dừng lại, nhìn Duy, dò xét. Duy cũng nhìn nàng và thốt lên khe khẽ hai tiếng “Thùy-Giang”. Cả hai im lặng để hai tâm hồn tìm đến nhau. Bỗng dưng Duy giật mình. Vừa lục nhanh mấy túi áo tìm cuốn sổ tay Duy vừa nói:

- Đây, đây, ghi địa chỉ của Thụy-Giang vào đây cho anh ngay; nếu không, rùi anh nhận được công điện khẩn nữa thì chắc anh... “nhảy dù” quá!

Thùy-Giang cười. Mặt nàng đỏ bừng, lòng cảm thấy thương sự vô-duyên-đáng-yêu của Duy vô cùng...

ĐIỆP-MỸ-LINH

<http://www.diepmylinh.com>

(1) *Theo Reader's Digest*

(2) *Của John William*